

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **K.D.**
skazanego z art. 263 § 2 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 13 listopada 2024 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku
z dnia 1 grudnia 2023 r., sygn. akt V Ka 769/22,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.ie
z dnia 15 marca 2022 r., sygn. akt II K 586/19,
na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego K.D. kosztami postępowania kasacyjnego, w tym jego wydatkami.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S.ie wyrokiem z dnia 15 marca 2022 r., sygn. akt II K 586/19, uznał oskarżonego K.D. za winnego popełnienia:

- zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu z pkt. I, tj. przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. i za to wymierzył mu na karę roku pozbawienia wolności;

2. czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia w pkt. II i III, tj. przestępstw z art. 282 k.k., z tym, że ustalił, iż przestępstw tych dopuścił się w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, to jest w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w ten sposób, że:

1. w okresie 12 czerwca 2017 r. do 27 września 2017 r. w miejscowości T. przy ul. [...], gm. S., woj. [...], działając celu uzyskania korzyści majątkowej, stosując przemoc w postaci bicia po twarzy i głowie W.P. oraz stosując groźbę pozbawienia życia W.P. doprowadził ją do rozporządzenia jej mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 45000 zł w ten sposób, że zmusił ją do podpisania umowy o sprzedaży ustalonej osobie samochodu osobowego marki A., stanowiącego jej własność,
2. od 12 czerwca 2017 r. do 20 września 2017 r. w miejscowości T. przy ul. [...], gm. S., woj. [...], działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, grożąc W.P. pozbawieniem życia oraz stosując przemoc w postaci bicia pięściami po głowie, plecach, kopaniu zmusił W.P. do rozporządzenia jej mieniem w postaci pieniędzy w kwocie łącznej 12000 zł,

i za to na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

1. czynów zarzucanych mu w pkt. V i VI aktu oskarżenia, tj. przestępstw z art. 288 1 k.k., z tym, że ustalił, iż przestępstw tych dopuścił się w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, to jest w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w ten sposób, że:

1. 24 września 2017 r. w miejscowości T. przy ul. K(...), gm. S., woj. [...] dokonał zniszczenia trzech szyb okiennych w domu W.P. powodując straty w wysokości około 1100 zł na szkodę W.P.,
2. 25 września 2017 r. w miejscowości T., przy ul. S(...), gmina S., woj. [...], dokonał zniszczenia szyby wystawowej w sklepie spożywczym poprzez jej wybicie, gdzie wartość strat wniosła około 1000 zł na szkodę W.S.,

i za to na tej podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

3. w ramach czynów zarzuconych mu w pkt. VII aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. i w pkt. IX aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. tego, że w okresie od 20 września 2017 r. do 27 września 2017 r. w miejscowości T. przy ul.(...) i ul.(...), gm. S., woj. [...] działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej stosując groźbę pozbawienia życia W.P., jej syna oraz członków jej rodziny oraz stosując przemoc wobec W.P., w tym w dniach 20 i 22 września 2017 r., w postaci bicia jej pięściami po całym ciele oraz uderzając rękojęścią noża w twarz usiłował doprowadzić wymienioną do rozporządzenia jej mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 15000 zł, powodując obrażenia ciała pokrzywdzonej w postaci krwaków okularowych obustronnych, zasinienia klatki piersiowej po stronie lewej, obrzęku tkanek miękkich w obu okolicach podczołowych, zasinienia i obrzęku tkanek miękkich w okolicach żuchwy po stronie lewej i w okolicy skroniowej lewej, zasinienie w obrębie grzbietu po stronie lewej, gruczołu piersiowego prawego, które naruszyły czynności narządu ciała W.P. na czas nie przekraczający siedmiu dni lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec ucieczki pokrzywdzonej i powiadomienia Policji, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
4. czynu zarzucanego mu w pkt. VIII aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (u.p.n.) i za to i na podstawie art. 58 ust. 1 u.p.n. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
5. zarzucanego mu w pkt. X aktu oskarżenia czynu z art. art. 157 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

6. czynu zarzucanego mu w pkt. XI aktu oskarżenia z tym, że ustalił, iż czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 1 i 3 u.p.n. i za to na podstawie art. 62 ust. 3 u.p.n. wymierzył mu karę miesiąca pozbawienia wolności;
7. na podstawie art. 85 § 1 k.k., 85 a k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego K.D. jednostkowe kary pozbawienia wolności za przestępstwa oraz ciągi przestępstw i wymierzył mu karę łączną w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
8. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu K.D. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie;
9. umarzył – na podstawie art. 17 § 1 pkt. 10 k.p.k. – postępowanie zakresie czynu opisanego w pkt. IV aktu oskarżenia z art. 288 § 1 k.k., ustalając, iż oskarżony K. D. dopuścił się go na szkodę M.Z., z uwagi na brak wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej.

Powyższy wyrok zaskarżył Prokurator Rejonowy w Sochaczewie w całości na korzyść K. D., co do czynu z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, pkt. XI aktu oskarżenia (pkt 7 wyroku Sądu Rejonowego w Sochaczewie), wyrokowi temu zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na treść zapadłego wyroku, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, że czyn z pkt. XI a/o został popełniony w dniu 27 września 2017 r., a nie jak błędnie uznano w dniu 17 września 2017 r.

Apelację od ww. wyroku wniósł również osobiście oskarżony K.D., zaskarżając powyższy wyrok w części objętej punktem I. pkt. I a/o, 2. lit. a-b pkt II i III a/o, 3. lit. a-b pkt. V i VI a/o, 4. pkt VII i IX a/o, 5. pkt. VIII a/o, 6. pkt. X a/o, 7. pkt. XI a/o. Wyrokowi Sądu pierwszej instancji na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.k. zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, przepisów postępowania karnego, błędu w ustaleniach faktycznych oraz rżącej

niewspółmierności kary, które to szczegółowo umotywował w uzasadnieniu złożonego środka odwoławczego.

Sąd Okręgowy w Płocku – po rozpoznaniu wskazanych wyżej apelacji – wyrokiem z dnia 1 grudnia 2023 r., sygn. akt V Ka 769/22, zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że ustalił, iż czyn zarzucany oskarżonemu w pkt. XI części wstępnej, a przypisany w pkt. 7 części dyspozytywnej miał miejsce w dniu 27 września 2017 r. (pkt. 1 wyroku). W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt 2 wyroku), rozstrzygając w przedmiocie kosztów (pkt 3 i 4 wyroku).

Kasację od powyższego orzeczenia wniósł obrońca skazanego K.D. zaskarżając wyrok Sądu drugiej instancji w części objętej punktem 1-2, to jest w zakresie w jakim Sąd Okręgowy zmienił i utrzymał w mocy wobec K.D. wyrok Sądu Rejonowego w Sochaczewie z dnia 15 marca 2022 r., II K 586/19, podnosząc zarzuty mogącego mieć istotny wpływ na treść wyroku Sądu odwoławczego rażącego naruszenia prawa, to jest przepisów:

1. „art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nieprawidłową kontrolę apelacyjną polegającą na nierozważeniu w ogóle podniesionego w apelacji własnej K.D. zarzutu rażącej niewspółmierności (nadmiernej surowości) orzeczonej kary odnoszącego się do pkt. 4 wyroku Sądu Rejonowego i kwestionującego karę wymierzoną za czyn objęty pkt. IX aktu oskarżenia (usiłowanie wymuszenia rozbójniczego)”;

2. „art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nieprawidłową, nierzetelną, powierzchowną, a wręcz pozorną kontrolę apelacyjną i faktyczne nierozważenie zarzutu z pkt. „2.2.” apelacji własnej K.D. (rozwinętego w uzasadnieniu apelacji) co do błędnej oceny dowodu w postaci zeznań pokrzywdzonej W.P. polegającej na dokonaniu przez Sąd Rejonowy tej oceny bez uwzględnienia sprzeczności w ocenianych zeznaniach, podczas gdy rzetelne rozważenie wszystkich zarzutów apelacji jest zasadniczym obowiązkiem Sądu odwoławczego”;

3. „art. 437 § 1 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. poprzez nieprawidłową kontrolę apelacyjną i utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego skazującego K.D. w pkt. 2 lit. a i b za dwa przestępstwa wymuszenia rozbójniczego na szkodę W.P. popełnione w krótkich odstępach czasu, a nadto w pkt. 4 za inne

przestępstwo wymuszenia rozbójniczego na szkodę tej samej pokrzywdzonej w zbliżonym (częściowo tym samym) przedziale czasu; podczas gdy z ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy, zasadniczo zaakceptowanych przez Sąd Okręgowy, wynika, że K. D. działał każdorazowo, przynajmniej w przypadku zachowań się objętych pkt. 2 lit. a i b wyroku pierwszoinstancyjnego, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, co - niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji - obligowało Sąd Okręgowy do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uznanie tych zachowań się za jeden czyn ciągły, a następnie wymierzenie za ten czyn jednej kary (a przynajmniej jednej kary za ciąg przestępstw składający się z czynu ciągłego obejmującego zachowania z pkt. 2 lit. a i b i z czynu z pkt. 4 wyroku Sądu Rejonowego - por. także zarzut z pkt. 4 poniżej)";

4. „art. 437 § 1 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. poprzez nieprawidłową kontrolę apelacyjną i utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego skazującego K.D. w pkt. 2 lit. a i b za przestępstwa kwalifikowane z art. 282 k.k. i wchodzące w skład ciągu przestępstw oraz wymierzającego mu karę na podstawie tego przepisu, jak również skazującego go w pkt. 4 również za inne jeszcze przestępstwo kwalifikowane m.in. z ww. przepisu i wymierzającego osobną karę na jego podstawie, podczas gdy także i to inne przestępstwo wchodzi w skład ciągu przestępstw objętego pkt. 2 wyroku Sądu Rejonowego, co uniemożliwia wymierzenie za nie osobnej kary jednostkowej i co - niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji - obligowało Sąd Okręgowy do zmiany tego wyroku poprzez wymierzenie jednej kary za czyny objęte pkt. 2 i 4”;

5. „art. 437 § 1 k.p.k. oraz art. 455 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. poprzez nieprawidłową kontrolę apelacyjną i utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego skazującego K.D. w pkt. 2 lit. b za czyn mający trwać „od 12 czerwca 2017 r. do 20 września 2017 r.” i mający polegać na działaniu „w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem”, a zatem składający się z dwóch lub więcej zachowań i spełniający - wedle poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych - ustawowe kryteria czynu ciągłego, podczas gdy czyn ten nie został przez Sąd Rejonowy zakwalifikowany z art. 12 § 1 k.k., co obligowało Sąd Odwoławczy do poprawienia kwalifikacji prawnej tego czynu poprzez uzupełnienie jej o ww. przepis”;

6. „art 452 § 2 pkt 2 k.p.k. oraz art. 452 § 3 k.p.k. poprzez oddalenie na podstawie pierwszego z tych przepisów wniosku dowodowego obrońcy K.D. (k. 2335) zgłoszonego na okoliczność precyzyjnej wartości szkody wyrządzonej czynami z pkt 3 lit. a i b wyroku Sądu Rejonowego (która została określona przez ten Sąd tylko w przybliżeniu), podczas gdy wniosek ten zmierzał do ustalenia czy czyny przypisane K.D. stanowią przestępstwo (czy też wykroczenie), a zatem jest wnioskiem niepodlegającym oddaleniu”.

Formułując powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym Sądowi Okręgowemu w Płocku.

W odpowiedzi na kasację Prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację jako oczywiście bezzasadną należało oddalić na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Skarżący podnosi, że Sąd odwoławczy nieprawidłowo rozpoznał zarzuty apelacyjne, poprzez nierzetelne ustosunkowania się do poszczególnych zagadnień przedstawionych w apelacji. Tymczasem przeprowadzona przez Sąd Najwyższy analiza zarówno akt sprawy jak i treści apelacji oraz motywów rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji wykazała, że nie doszło do naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., bowiem Sąd odwoławczy prawidłowo rozpoznał wszystkie dopuszczalne zarzuty i wnioski apelacji oskarżonego.

W tym miejscu należy przypomnieć skarżącemu, że realizując obowiązki z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. sąd instancji *ad quem* nie ma potrzeby odnosić się do każdego konkretnego dowodu przeprowadzonego w toku postępowania przez Sądem pierwszej instancji. Wystarczającym standardem prawidłowości kontroli instancyjnej jest zredagowanie uzasadnienia w taki sposób, by wynikało z niego niezbicie, że sąd rzetelnie rozpoznał postawione w apelacji zarzuty. I tak stało się w wyroku Sądu Okręgowego w Płocku o czym przekonują pisemne motywy jego orzeczenia.

W przypadku sformułowania zarzutu obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., na autorze kasacji spoczywa obowiązek wyraźnego, punktowego ukierunkowania podniesionego w kasacji zarzutu na wykazanie konkretnych błędów czy wad argumentacji sądu odwoławczego, w wyniku której uznał on zarzuty apelacyjne za niezasadne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2021 r., IV KK 158/21).

Analiza argumentacji skarżącego wskazuje natomiast, że w niniejszej sprawie nie tyle nierzetelnie zostały rozpoznane zarzuty apelacji, co zostały rozpoznane niezgodnie z życzeniem skazanego K.D., co samo w sobie nie może stanowić podstawy uzasadnienia zarzutu kasacyjnego.

Odnosząc się do sformułowanego w pkt. I kasacji obrońcy skazanego zarzutu nie można zgodzić się z autorem nadzwyczajnego środka zaskarżenia sugerującym, że K.D. została orzeczona nadmierna kara, gdyż to do tego w gruncie rzeczy sprowadza się ostatecznie ten zarzut, pomimo twierdzenia skarżącego, że sąd *ad quem* nie rozważył zasygnalizowanego w apelacji oskarżonego zarzutu opartego o przesłankę z art. 438 pkt 4 k.p.k. w odniesieniu do czynu z pkt. IX aktu oskarżenia. Nie zauważył zdaje się przy tym autor kasacji, zresztą w ślad za oskarżonym, że sąd *a quo* nie orzekał osobnej kary za czyn zarzucony w pkt IX aktu, ponieważ czyn ten został uznany za jeden czyn wraz z czynem zarzuconym w pkt. VII aktu oskarżenia (art. 157 § 2 k.p.k.). Oskarżony dokonał zamachu na najistotniejsze z punktu widzenia człowieka dobra, to jest życie i zdrowie ludzkie. Brak natomiast okoliczności łagodzących. Żadne emocje, do których nawiązuje obrońca w uzasadnieniu rozpoznawanego zarzutu, nie mogą tłumaczyć użycia przemocy wobec osoby kiedyś bliskiej skazanemu. Przyjęty opis czynu, do którego odnosi się w analizowanym zarzucie obrońca pozwala stwierdzić, że agresywne zachowania skazanego cechował intencjonalność, a przez to zamiar bezpośredni. Wszystkie te okoliczności – niezależnie od zakazu wynikającego z przepisu art. 523 § 1 zd. 2 k.p.k. – nie pozwalają zaś zakwestionować wymiaru przyjętej przez Sąd pierwszej instancji kary, zaakceptowanej przez Sąd drugiej instancji, albowiem jest on zgodny z wymogami art. 53 k.k. Sąd drugiej instancji dokonał właściwej kontroli w tym zakresie (pkt 3.6. *in principio*) i chociaż niedostatecznie wyeksponował w

swoich rozważaniach kwestie dotyczące niewspółmierności kary w odniesieniu do czynu z pkt 4 wyroku, to powyższe nie stanowi rażącego naruszenia prawa skutkującego koniecznością wzruszenia rozstrzygnięć Sądów obu instancji, ponieważ – w świetle podniesionych wyżej zaszłości wpływających na wymiar kary – wskazane uchybienie nie miało nie tylko wymaganego treścią art. 523 § 1 k.p.k. „istotnego”, lecz wręcz jakiegokolwiek wpływu na treść poddanego kontroli kasacyjnej orzeczenia.

Nawiązując do zarzutu z pkt. II kasacji obrońcy skazanego dotyczącego błędnej oceny zeznań pokrzywdzonej W.P. dokonanej przez Sąd pierwszej instancji i zaakceptowanej – poprzez nierzetelne odniesienie się do zarzutu apelacji – przez Sąd drugiej instancji, należy stwierdzić, że Sąd odwoławczy w zajęтым stanowisku co do oceny tego dowodu dokonał prawidłowej kontroli instancyjnej, uwzględniając również ocenę pojawiających się sprzeczności w zeznaniach W.P. Szczegółowo odniósł się w uzasadnieniu do kwestionowanych przez skarżącego depozycji pokrzywdzonej nie wzbudzając w tym zakresie żadnych wątpliwości Sądu Najwyższego. Zmiana pewnych elementów relacji świadka (pokrzywdzonej) na różnych etapach postępowania w sprawie nie jest niczym szczególnym w procedurze karnej. Wynikać może z wielu różnych okoliczności takich jak m.in.: niepamięć, silne emocje, stres. Warto odnotować w tym miejscu, że skarżący kwestionuje nie tylko zeznania złożone przez pokrzywdzoną, ale także innych świadków, których depozycie złożone w analizowanej sprawie były dla niego niekorzystne, deprecjonując je tylko i wyłącznie z tego powodu. Należy w związku z tym przypomnieć autorowi kasacji, że z uwagi na treść art. 523 § 1 k.p.k. rolą Sądu Najwyższego w ramach kontroli kasacyjnej nie jest ponowna ocena dowodów, a w efekcie tego również weryfikowanie poczynionych na podstawie tych dowodów i to przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych.

Zarzuty sformułowane w pkt. III i IV nadzwyczajnego środka zaskarżenia, w ramach których obrońca skazanego wskazuje, że przestępstwa z art. 282 k.k. zarzucane i przypisane K.D. w pkt 2a, 2b i 4 wyroku zostały dokonane przez tegoż skazanego w wykonaniu z góry powziętego zamiaru mają pozory zarzutów kasacyjnych, w istocie zaś stanowią kwestionowanie ustaleń faktycznych

poczynionych przez Sąd pierwszej instancji i zaaprobowanych przez Sąd odwoławczy. Trafnie zwraca uwagę – w przypadku tych zarzutów – w pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator na kwestię o podstawowym znaczeniu dla przyjęcia konstrukcji czynu ciągłego, o którym mowa w art. 12 k.k., a mianowicie na jej zastosowanie wyłącznie w przypadku, gdy ustalone zostało działanie sprawcy w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. A przecież strona podmiotowa czynu, w tym zamiar, to sfera faktów na nie stosowania prawa. Wprawdzie w wyroku Sądu Rejonowego w Sochaczewie w odniesieniu do czynu z pkt 2b przyjęto „z góry powzięty zamiar”, lecz dotyczył on wyłącznie doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia przez W.P. kwotą 12.000 zł, co nie ma wszelako przełożenia na czyny przypisane w pkt 2a i 4 zaskarżonego wyroku, w odniesieniu do których takiego zamiaru – co bezsporne – nie ustalono.

Nie można również uznać, tak jak życzyłby sobie obrońca skazanego w sformułowanych w pkt III i IV kasacji zarzutach, że doszło do nieprawidłowej kontroli przeprowadzonej przez Sąd apelacyjny, a tym bardziej utrzymania w mocy rażąco niesprawiedliwego orzeczenia Sądu pierwszej instancji. W orzecznictwie podkreśla się zgodnie, że art. 440 k.p.k., ze względu na swój wyjątkowy charakter, może być stosowany jedynie w sytuacjach, gdy popełnione przez sąd uchybienia są rażące i miały rzeczywisty wpływ na treść wyroku. „Rażąca niesprawiedliwość” w rozumieniu art. 440 k.p.k. musi być nie tylko „oczywistą” - a więc „widoczną na pierwszy rzut oka”, „niewątpliwą” - ale też ma wyrażać poważny „ciężar gatunkowy” uchybienia, które legło u podstaw wydania orzeczenia dotkniętego „rażącą niesprawiedliwością”. Rzecz więc dotyczy nie każdej „niesprawiedliwości” wydanego orzeczenia, a jedynie takiej, której nie można pogodzić chociażby z zasadą rzetelnego procesu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2024 r., I KK 461/23; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2024 r., V KK 251/24). W tym ostatnim orzeczeniu trafnie zauważono, że „Naruszenie art. 440 k.p.k. przez sąd odwoławczy ma miejsce wówczas, gdy sąd ten zignorował lub nie zauważył oczywistych i bezspornych uchybień popełnionych przez sąd niższej instancji, które mogły naruszyć zasadę sprawiedliwej represji prowadząc do rażącej niesprawiedliwości orzeczenia tego sądu. Ta ‘rażąca niesprawiedliwość’ w rozumieniu art. 440 k.p.k. musi być nie tylko oczywista - a więc widoczna na

pierwszy rzut oka, ale także powinna charakteryzować się poważnym ciężarem gatunkowym uchybienia”. Żadnych uchybień widocznych na pierwszy rzut oka i rażących na gruncie analizowanej sprawy nie stwierdzono, a kwestia zamiaru „w tym z góry powziętego” to jak wspomniano wyżej sfera ustaleń faktycznych a nie naruszenia prawa.

Nie mógł zostać uznany za trafny zarzut sformułowanego w pkt. V kasacji. Należy wskazać, że nawet przy przyjęciu, że w przypadku czynu przypisanego w pkt 2b wyroku sądu *a quo* powinna zostać przyjęta kwalifikacja prawna z art. 282 zw. z art. 12 § 1 k.k. – to wbrew argumentacji zaprezentowanej w uzasadnieniu tego zarzutu – nie został wykazany istotny wpływ takiego uchybienia na treść orzeczenia, w szczególności w zakresie wymiaru kary. Brak możliwości weryfikacji zaskarżonego wyroku w odniesieniu do znamienia „z góry powziętego zamiaru” co do czynu z pkt 2a wyroku czyni zbędnym jego dalszą analizę w kontekście korzystności rozstrzygnięcia o karze za czyny popełnione w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k., a nie czynu ciągłego.

Przechodząc do zarzutu sformułowanego w pkt. VI nadzwyczajnego środka zaskarżenia i w tym wypadku należy uznać za trafne stanowisko prokuratora przedstawione w odpowiedzi na kasację, zgodnie z którym nie można się zgodzić z koncepcją oraz argumentacją zaprezentowaną przez autora kasacji w treści tego środka zaskarżenia, ponieważ kwoty 1100 zł i 1000 zł nie są kwotami, które mogą ulec zmniejszeniu do takiej wartości wyrządzonej szkody opisanej w zarzucanych czynach, iż wyniosą w konsekwencji tego 800 zł. Dlatego uznanie przez Sąd Rejonowy w Sochaczewie, że czyny polegające na zniszczeniu mienia o podanych wartościach nie stanowią wykroczeń było postąpieniem jak najbardziej zasadnym. Trafnie przy tym – odniesieniu tego wniosku dowodowego – stwierdził Sąd odwoławczy, że mógł on zostać zgłoszony na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. Analiza akt wskazuje bowiem wyraźnie, że wówczas aktywność strony skarżącej w tym zakresie (formułowania wniosków dowodowych dotyczących różnych kwestii w ramach prowadzonego postępowania) była największa.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadną, należało obciążyć na skazanego – podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. – kosztami postępowania kasacyjnego.

SSN (Tomasz Artymiuk)

[WB]

[ał]